

Съживяване на Одринския огънь

На 19. октомврий пристигна при одринскитѣ обсадни войски царь Фердинандъ и направи прегледъ на цѣлата бойна линия. Генералитѣ отъ главната квартира, като изпроводиха по-голѣмата войска за Цариградъ, намѣриха, че българската войска около Одринъ е малка наспроти обсадената турска, и че ако Шукри паша поиска да излѣзе отъ крепостъта, има опасностъ да пробие българската линия. За това решиха да поискатъ отъ съюзниците сърби уговорената по-рано помощъ: 2 дивизии, около 25 хиляди души, въ замѣна на българската седма дивизия, която подъ командата на генералъ Тодоровъ бѣ отишла въ долината на Струма да помага на сръбскитѣ войски. И, наистина, отъ 23. октомврий при Одринъ започнаха да пристигатъ спомощни сръбски войски подъ командата на генералъ Степанъ Степановичъ. Сръбскитѣ войски бѣха поставени да пазятъ частъ отъ бойния обрѣчъ отъ северозападъ, между рѣкитѣ Тунджа и Марица.

Шукри паша, като се научи, че турската войска е изгонена чакъ до Цариградъ и че нѣма да получи никаква помощъ, реши да удари той на българитѣ. Затова отъ 5 до 12 ноемврий Шукри паша раздвижи гарнизона си. Нѣколко пѣти нощемъ той напѣра да пробие бойната линия ту на едно, ту на друго мѣсто. Българитѣ усѣщаха нападението, скокваха и връщаха нападателитѣ въ крепостъта. При тѣзи боеве много турски войници биваха пленявани. Отъ тѣхъ се узнаваше, че храната въ Одринъ не е много, но пашата наредилъ да се дава по малко на всѣко семейство, та така да стигне за по-дълго време.